

Zuzana Mináčová Jako Studentka

Na téhle fotografii jsem ve školním věku. Byla pořízena v Bratislavě ve 40. letech.

Po válce jsem začala chodit do školy, ale moc mě to tam nebavilo. Bylo mi necelých čtrnáct let, když jsem se vrátila z koncentračních táborů. Všechno ve škole a starosti mých vrstevníků mi připadalo hrozně malicherné v porovnání s tím, co jsem si já za ty měsíce za války prožila. Řekla jsem si, že chci dělat v životě něco pořádného, skutečně pracovat a bylo mi celkem jedno, co to bude, hlavně když to nebude škola. Rozhodovala jsem se mezi tím, jestli se stanu zubní techničkou, anebo fotografkou. Učňovský život mi připadal velmi zajímavý, tak jsem se rozhodla stát se fotografkou.

Kousek od našeho bydliště v Bratislavě na Palisádách otevřeli střední školu uměleckého průmyslu, což mi připadalo hodně blízko tomu, co bych chtěla dělat. Tak jsem se rozhodla studovat umělecký průmysl. Škola byla velmi dobře vedená. Přijali každého a pak po třech letech dostali ti méně schopní výuční list a ti schopnější mohli pokračovat dál a složit maturitu. Já jsem se přihlásila k těm „neschopným“ a chtěla jsem odejít, oni mě přemlouvali, že mám zůstat, že studentská léta jsou ta nejkrásnější léta života, ale já jsem už chtěla jít pracovat. Pamatuji si, jak jsem si říkala, že když jsou studentská léta ta nejkrásnější léta života, jak je tedy ale možné, že život je tak nudný? To je život opravdu tak nezajímavý, že tahle hrůzostrašná škola je to nejlepší, co mě v životě potká? S takovou myšlenkou jsem se nemohla smířit, tak jsem odešla ze školy. Začala jsem opravdu pracovat, nastoupila jsem ve filmových ateliérech v Bratislavě a najednou jsem zjistila, že život

není tak nudný! Práce mě bavila a fotografkou jsem dodnes. Dělán to, co mě opravdu baví.